

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Lenky Bursíkové v právní věci žalobce: **O. P.**, zast. Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem se sídlem Panská 895/6, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2025, č. j. 11 A 143/2025-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **5 070 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, Mgr. Pavola Kehla, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce, který je státním příslušníkem Ukrajiny, podal dne 6. 10. 2025 žádost o udělení dočasné ochrany v České republice. Žalovaný tuto žádost posoudil jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace (dále jen „*lex Ukrajina*“), neboť žalobce již dříve získal dočasnou ochranu ve Švýcarsku.

[2] Žalobce napadl tento postup u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“). V žalobě namítal, že konstatování nepřijatelnosti jeho žádosti o dočasnou ochranu

odporovalo unijnímu právu, neboť bylo zatíženo nepřezkoumatelností a libovůlí, žalovaný mu znemožnil uplatnit právo na dočasnou ochranu a odepřel mu přístup k jakémukoli oprávněnému prostředku. Žalovaný podle něj neunesl důkazní břemeno, neboť neprokázal ani netvrdil, že oznámení podle § 3 odst. 3 *lex Ukrajina* bylo učiněno i ve vztahu ke Švýcarsku. Švýcarsko navíc není přímo vázáno unijní úpravou dočasné ochrany. Zároveň poukazoval na to, že § 5 odst. 1 písm. f) zmiňovaného zákona obsahuje úpravu diskriminační vůči žadatelům přicházejícím ze Švýcarska a že jeho status dočasné ochrany, který mu byl ve Švýcarsku přiznán, může skončit 4. 3. 2026, což by ho vystavovalo riziku návratu na Ukrajinu.

[3] Žalovaný v řízení před městským soudem argumentoval tím, že žalobce má již udělenou dočasnou ochranu ve Švýcarsku podle místního práva (konkrétně tzv. „status S“), a žádost tak byla správně vyhodnocena jako nepřijatelná v souladu s § 5 odst. 1 písm. f) *lex Ukrajina*. Od bodu III. svého vyjádření ovšem žalovaný předkládal argumenty, které nereagovaly na žalobu, nýbrž brojily proti námitkám, které žalobce v tomto řízení neuplatnil a mají vycházet z nedávné judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) a krajských soudů týkající se nepřijatelnosti žádostí o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. d) téhož zákona.

[4] Městský soud nyní napadeným rozsudkem přisvědčil žalobci, označil zásah žalovaného za nezákonný a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti. V rozsudku, včetně části rekapituluující argumentaci žalobce, však obdobně jako předtím žalovaný žalobci „vkládal do úst“ argumentaci rozsudkem Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23, judikaturou NSS a krajských soudů týkající se rozpornosti § 5 odst. 1 písm. d) *lex Ukrajina* s unijním právem.

[5] Městský soud shledal, že předchozí judikaturu NSS (například rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS) a rozsudek *Krasiliva* lze vztáhnout i na žádosti vrácené pro nepřijatelnost podle § 5 odst. 1 písm. f) *lex Ukrajina*. Toto nové ustanovení je totiž podle městského soudu pouze propojením původních důvodů podle § 5 odst. 1 písm. c) a d), doplněných o kumulativní podmínku předchozího oznámení o vyčerpání kapacit podle § 3 odst. 3 *lex Ukrajina*. K druhé podmínce uvedené v § 5 odst. 1 písm. f) *lex Ukrajina* městský soud konstatoval, že politické oznámení o riziku překročení kapacit nemůže vyvolávat v rámci EU právní účinky, vzhledem k aktuálnímu unijnímu právu a judikatuře NSS. Vedle výše uvedeného městský soud upozornil na fakt, že nově vložený důvod nepřijatelnosti v § 5 odst. 1 písm. f) *lex Ukrajina* je nepřijatelným pokusem o vymanění se z prostředí vlády práva. Ten však nemůže zvrátit již existující judikaturu.

[6] Dále městský soud rekapituloval správný způsob, jakým měl žalovaný v souladu se zmíněnou předchozí judikaturou NSS postupovat. Podle městského soudu na uvedeném nic nemění ani nové prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. července 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 (dále jen „prováděcí rozhodnutí Rady z roku 2025“). Ani z něj totiž neplyne, že by žalovaný mohl vrátit žádost jako nepřijatelnou bez věcného posouzení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

pokračování

[7] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Nadto stěžovatel uvádí, že by NSS měl zvážit opětovné položení předběžné otázky s tím, že do odpovědi SDEU by měly být všechny případy přerušeny.

[8] Stěžovatel argumentuje tím, že právo na sekundární pohyb neplyne přímo z textu směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001, o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“). Z toho dovozuje, že takové právo nemůže vzniknout ani přímým účinkem směrnice, naopak podle něj prováděcí rozhodnutí Rady z roku 2025 potvrzuje opak.

[9] Stěžovatel se dále vyjadřuje k bodům 4 a 6 preambule prováděcího rozhodnutí Rady z roku 2022, které podle něj nevyžadují asistenci orgánů členského státu vůči držiteli dočasné ochrany při zrušení jeho dočasné ochrany v jiném členském státě. Tuto asistenci nevyžaduje ani rozsudek *Krasiliva*. Rada tak podle stěžovatele zaprvé dává najevo, že druhotné pohyby osob, které jsou oprávněny k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, by měly být bez dalšího zamítnuty, a zadruhé upřesnila význam dohody členských států o neaplikování čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Podle stěžovatele je stěžejní význam, který dohodě přikládají její účastníci.

[10] Stěžovatel také namítá, že právo stěhování se v rámci EU je určeno pouze občanům Unie a nenáleží příslušníkům třetích zemí, pobývajícím, ač oprávněně, na území členského státu. Rada podle stěžovatele nemůže rozšířit obsah práv osob požívajících dočasnou ochranu pouhým prováděcím rozhodnutím. K podpoře tohoto argumentu odkazuje na rozsudek SDEU ze dne 19. 12. 2024, *Kaduna*, C-244/24 a C-290/24, dle kterého prováděcí rozhodnutí nemůže být v rozporu s uvedenou směrnicí ani ji měnit. Jeho smyslem je pouze vyjasnit obsah ustanovení směrnice a určit způsob jejího provádění.

[11] Dále stěžovatel rozporuje výklad NSS, podle kterého je Česká republika navždy vázána společným prohlášením s ostatními státy, ledaže by se s každým individuálně dohodla jinak. Stěžovatel poskytuje jazykový výklad, dle kterého slova „členské státy se dohodly“ jednoznačně dokládají, že jde o sérii jednostranných úkonů. Čl. 11 směrnice o dočasné ochraně podle něj navíc druhotné pohyby neřeší, proto je pro danou situaci irelevantní. Stěžovatel zde též upozorňuje na společné prohlášení České republiky a Německa, které podle něj blíže osvětluje prováděcí rozhodnutí Rady z roku 2022. Na výše uvedeném pak stěžovatel zakládá nesouhlas s napadeným rozhodnutím městského soudu, dle něhož nové body odůvodnění prováděcího rozhodnutí Rady z roku 2025 nemění závěry judikatury NSS.

[12] Stěžovatel navazuje upozorněním, že u druhotného pohybu nelze hovořit o zranitelném postavení prchající osoby, neboť ta se již pouze z vlastní vůle stěhuje do jiného členského státu. Pro stěhování odkazuje na možnost podání žádosti o pobytové oprávnění přes Generální konzulát České republiky ve Lvově, což lze učinit i dálkovým přístupem. S pomocí přiložených statistických údajů chce stěžovatel dokázat, že většina takových žádostí byla v roce 2024 a v lednu až září 2025 úspěšná. Navíc údajně až 85 % těchto

žádostí podávají právě osoby, které pobývají v režimu dočasné ochrany na území jiného členského státu. Stěžovatel uzavírá, že neudělení dočasné ochrany žalobci nutně nevytváří povinnost vrátit se na Ukrajinu a stále mu poskytuje relevantní možnost získat pobytové povolení způsobem, které stěžovatel preferuje.

[13] Dále stěžovatel odkazuje na legislativní proces v souvislosti se změnou zákona, v jejímž rámci došlo k přijetí § 3 odst. 3 a § 5 odst. 1 písm. f) *lex Ukrajina*. Cituje ze zápisu z 55. schůze Výboru pro bezpečnost Poslanecké sněmovny dne 27. 5. 2025 a ze stenozáznamu druhého a třetího čtení sněmovního tisku č. 931. Stěžovatel pokládá na základě těchto záznamů za prokázané, že se Poslanecká sněmovna návrhem zabývala řádně a vědomě, že vůle ke schválení změny byla jednotná napříč politickým spektrem a že ani Senát nevyjádřil k návrhu výhrady.

[14] Stěžovatel také uvádí, že situace v oblasti přijímání vysídlených osob se v posledním období dramaticky zhoršuje a že eviduje 100% nárůst žádostí. Podle něj jsou aktuální počty nejvyšší od první vlny v roce 2022.

[15] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel dodává, že je přesvědčen o souladu § 5 odst. 1 písm. f) *lex Ukrajina* s unijním právem. Stěžovatel musel postupovat podle tohoto ustanovení, a nejednal tedy chybně, pokud posoudil žalobcovu žádost jako nepřijatelnou.

[16] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na rozhodnutí městského soudu a nad to upozornil, že stěžovatel nevznáší žádné námitky, které by již v napadeném rozsudku nebyly vypořádány.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). NSS shledal, že v napadeném rozsudku se taková vada vyskytla, neboť je částečně nepřezkoumatelný.

[18] Pro bližší osvětlení pojmu nepřezkoumatelnosti jakožto jedné z vad, k nimž musí NSS přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), lze nahlédnout do definic poskytnutých dosavadní judikaturou. Například Ústavní soud vysvětlil nepřezkoumatelnost ve svém nálezu ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 435/09, takto: „*Jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces je i povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, přičemž se musejí vypořádat s námitkami uplatněnými účastníky řízení, a to způsobem odpovídajícím míře jejich závažnosti. Pokud soudy této zákonné povinnosti nedostojí, a to jednak tím, že se zjištěnými skutečnostmi nebo tvrzenými námitkami nezabývají vůbec, nebo se s nimi vypořádají nedostatečným způsobem, založí tím nepřezkoumatelnost jimi vydaných rozhodnutí. Takový postup nelze akceptovat, neboť by znamenal otevření cesty k potenciální libovůli v rozhodování, a znamenal by tak porušení ústavního zákazu výkonu libovůle soudy (čl. 2 odst. 2 Listiny).*“ Rozšířený senát v usnesení ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, dále dovodil, že „*aplikace tohoto kasačního důvodu připadá v úvahu výjimečně, není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů.*“ V tomtéž usnesení (bod 30) je také uvedeno, že ani vada nepřezkoumatelnosti nemusí nutně automaticky vést ke zrušení rozsudku: „*Je nutné si*

pokračování

uvědomit, že „přezkoumatelnost“ rozhodnutí krajského soudu není hodnotou sama o sobě. Zrušení rozhodnutí krajských soudů zpravidla pro účastníky/osoby zúčastněné na řízení, včetně toho, který podává kasační stížnost, neznamená žádný přínos. Výsledkem je naopak pravidelně prodloužení a prodražení soudního řízení. I proto je nutné k aplikaci kasačního důvodu [...] přistupovat krajně zdrženlivě. Jeho použití je namísto např. tehdy, pomine-li krajský soud podstatná skutková tvrzení opřena o obsah správního spisu či podložená důkazními návrhy, mohou-li reálně vést k přehodnocení merita věci.“ S výše uvedeným souzní i další rozhodnutí NSS, například rozsudek ze dne 26. 11. 2024, č. j. 8 Afs 132/2023-74.

[19] Nepřezkoumatelnost v případě zde napadeného rozsudku nezapadá přesně do kategorií, které judikatura dříve dovodila jako standardní příklady. Nevznikla tím, že by městský soud nedostatečně odůvodnil výrok svého rozhodnutí, nýbrž tím, že v bodě 3. rozsudku, kde rekapituluje žalobu, předkládá jménem žalobce argumenty, které se ovšem v žalobě nevyskytují a ani je nelze dovodit (např. argumentaci rozsudkem *Krasiliva*, na který žaloba ani nepřímou neodkazovala). Soud dále sice podává přesvědčivé odůvodnění nezákonnosti stěžovatelova zásahu, nevypořádá se v něm ovšem řádně s žalobcovými argumenty, které od počátku opomněl.

[20] Městský soud tedy pochybil, protože ignoroval znění žaloby, a naopak vystavěl nové žalobní důvody, jež odpovídaly žalobním bodům v jiných obdobných případech jiných žalobců.

[21] I přesto není podle názoru NSS namísto rozsudek městského soudu z tohoto důvodu zrušit pro nepřezkoumatelnost, nýbrž s ohledem na judikaturu citovanou v bodě [18] pouze upozornit na tento nedostatek. Odůvodnění napadeného rozsudku totiž přesvědčivě podepírá jeho výrok, který je věcně správný a reaguje na základní žalobní bod, podle nějž konstatování nepřijatelnosti žalobcovy žádosti o dočasnou ochranu odporovalo unijnímu právu, bylo zatíženo nepřezkoumatelností a libovůlí, žalovaný žalobci znemožnil uplatnit právo na dočasnou ochranu a odepřel mu přístup k jakémukoli oprávněmu prostředku. To, že městský soud řádně nevypořádal veškeré uplatněné žalobní body (a místo nich vypořádal jinou žalobní argumentaci), nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť městský soud žalobě vyhověl poté, co vypořádal alespoň část uplatněných žalobních bodů. Chybějící vypořádání navazující argumentace by tak na výsledku řízení nemohlo nic změnit. Z tohoto důvodu NSS usoudil, že vada řízení neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, a není tak třeba jej rušit. Na okraj NSS též podotýká, že tuto vadu zjevně nevnímal jako zásadní ani stěžovatel, neboť ji v kasační stížnosti nijak nerefletoval, namísto toho zjevně stejně jako předtím městský soud pouze překopíroval odůvodnění použité v řadě jiných skutkově obdobných případů.

[22] NSS tedy přistoupil k posouzení kasačních námitek reagujících na znění rozsudku městského soudu a dospěl k závěru, že stížnost není důvodná.

[23] Podle § 5 odst. 1 *lex Ukrajina*, ve znění účinném od 3. 9. 2025, tedy od účinnosti zákona č. 314/2025 Sb., je stanoveno, že *[ž]ádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže*

[...]

c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,

d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,

[...]

f) je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.

[24] Ustanovení § 3 odst. 3 *lex Ukrajina* stanoví, že Ministerstvo vnitra zašle Evropské komisi oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládnutí následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Oznámení podle věty první zveřejní Ministerstvo vnitra na svých internetových stránkách.

[25] NSS opět připomíná, jak upozornil již v bodě 19 svého rozsudku ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, či v bodě 18 rozsudku ze dne 10. 12. 2025, č. j. 5 Azs 248/2025-18, že *lex Ukrajina* i nadále používá nepřesnou terminologii, která může vést k chybnému pochopení problematiky. České právní předpisy totiž převážně používají nepřesné zkratky „poskytnutí“, resp. „udělení“ dočasné ochrany, jako by tento status udělovaly až členské státy. Již operační pokyny Komise však vycházejí z toho, že členské státy pouze deklaratorně potvrzují tento status tím, že žadatelům přiznávají jednotlivá práva spojená s dočasnou ochranou, především právě právo pobytu.

[26] Nejvyšší správní soud vyšel při řešení nynějšího případu z právního názoru, který vyslovil v rozsudku č. j. 5 Azs 248/2025-18, že na uvedený důvod vrácení žádosti se vztahuje předchozí judikatura NSS týkající se nezákonnosti vrácení žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany.

[27] Jádrem stěžovatelovy argumentace je postaveno nikoli na přímých námitkách proti odůvodnění rozsudku napadeného kasační stížností, nýbrž na opakované polemice s dosavadní judikaturou k věci a obhajobě doplnění § 5 odst. 1 *lex Ukrajina* o nové písm. f). Stěžovatelův odpor k akceptování ustálené judikatury se projevil právě pozměňovacím návrhem k novele *lex Ukrajina*, jímž byla vložena zde citovaná ustanovení. NSS se ztotožňuje s kritikou, kterou vůči tomuto postupu vyjádřil městský soud v bodě 27 napadeného rozsudku i NSS sám v bodě 19 již zmíněného rozsudku č. j. 5 Azs 248/2025-18, z něž vychází i v nynější věci.

[28] Stěžovatelova námitka absence práva na sekundární pohyb na základě směrnice o dočasné ochraně pomíjí předchozí judikaturu NSS, která jeho existenci podrobně popsala již v minulosti. Právo na druhotnou volbu státu lze nalézt již v rozsudku NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42, konkrétně v bodech 53-70. V bodech 42-45 rozsudku NSS ze dne 5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024-29, č. 4638/2024 Sb. NSS, pak můžeme nalézt odůvodnění přímého účinku zákazu stanovení méně příznivých podmínek, než jsou ty vymezené ve směrnici o dočasné ochraně. Pro nyní řešený případ se tak NSS plně odvolává na závěry učiněné ve zmíněných rozsudcích.

pokračování

[29] Ani stěžovatelova argumentace body 4 a 6 preambule prováděcího rozhodnutí Rady z roku 2025 neobstojí, neboť ani zde nejde o první případ, kdy na stejný argument v obdobné věci NSS reagoval. Viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025-28, bod 14: „Konečně k bodům 4 až 6 preambule (nového) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 Nejvyšší správní soud uvádí, že jejich cílem je zjevně pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně. To vyplývá jak z textu preambule [...], tak i z opakovaného potvrzení vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně (bod 5 preambule), na což navazuje shrnující bod 6 preambule.“ V bodě 15 téhož rozsudku lze též nalézt (opět nikoli první) vyjádření ke stěžovatelovým námitkám ohledně nemožnosti rozšíření práv poskytnutých držitelům oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany prováděcím rozhodnutím Rady, stejně jako k absenci právní relevance jednostranných prohlášení České republiky a Německa k návrhům prováděcích rozhodnutí. V obou případech NSS jasně vysvětlil, proč je stěžovatelův názor chybný, a v nynějším řízení není důvod na tomto závěru něco měnit.

[30] Ke stěžovatelově námitce, že žalobce měl možnost požádat o pobytové oprávnění u Generálního konzulátu České republiky ve Lvově, tj. stěžovatelem preferovaným způsobem, NSS podotýká, že existence různých možností nedává správním orgánům právo vybírat za jednotlivce, jakou žádost mají podat, podle toho, co považují za vhodnější. Tato argumentace tak není relevantní ani obecně, ani ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu. Vzhledem k výše uvedenému není relevantní ani stěžovatelovo poukazování na vysokou úspěšnost žádostí o pobytové oprávnění u uvedeného konzulátu. Je ovšem přinejmenším s podivem, že stěžovatel na jedné straně poukazuje na to, že množství přijatých vysídlených osob z Ukrajiny se „dramaticky zhoršuje,“ a na straně druhé poukazuje na vysokou úspěšnost žádostí o pobytové oprávnění skrze standardní imigrační kanály jakožto na přijatelné řešení.

[31] Ke stěžovatelově argumentaci úspěšností legislativního procesu při přijímání nového písmene f) do § 5 odst. 1 *lex Ukrajina*, NSS podotýká, že městský soud v napadeném rozhodnutí nezpochybnil existenci tohoto ustanovení v právním řádu. Není tak jasné, čeho chce stěžovatel tímto argumentem dosáhnout. Lze pouze podotknout, že stěžovatel sám v kasační stížnosti poukazuje na zavádějící argumenty, které byly při přijímání této změny použity – viz např. slova ministra vnitra na schůzi Výboru pro bezpečnost: „Před několika týdny rozhodl Nejvyšší správní soud o povinnosti poskytovat dočasnou ochranu i těm osobám, které ji už mají nebo měly udělenou v jiném členském státě EU.“ NSS na okraj upozorňuje, že nic takového nikdy nepožadoval, pouze se zabýval nepřípustností vrácení žádostí o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany jako nepřijatelných a nutností tyto žádosti věcně posoudit.

[32] Právě odmítání žádostí o dočasnou ochranu postupem dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) *lex Ukrajina* a nyní podle jeho písm. f), které z nich vychází, bez věcného posouzení je klíčovým důvodem kritiky ze strany NSS v jeho již ustálené judikatuře. Za situace, kdy tato judikatura, navazující na rozsudek ve věci *Krasiliva*, komplexně vysvětluje důvody nezákonnosti takového postupu a v unijním právu nedošlo od přijetí onoho rozsudku SDEU k takové změně, která by popřela správnost této judikatury SDEU a NSS, neshledal NSS ani důvod k položení předběžné otázky SDEU.

[33] NSS tak uzavírá, že závěry městského soudu jsou i přes výše objasněnou vadu nepřezkoumatelnosti správné, a znovu apeluje na stěžovatele, aby začal respektovat konstantní závěry judikatury a namísto opakujících se kasačních stížností ukončil praxi nezákonných zásahů do práv jednotlivců.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] S ohledem na výše uvedené dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který měl ve věci úspěch, náleží vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů, jež v řízení důvodně vynaložil.

[36] Žalobcovy náklady spočívají v nákladech právního zastoupení žalobce Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem, který ve věci učinil jeden úkon právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti – za něž náleží odměna ve výši 4 620 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč [§ 9 odst. 5, § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025], celkem tedy 5 070 Kč. Ze spisu městského soudu plyne, že zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty, proto mu soud nepřiznal jako součást odměny i částku odpovídající DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení k rukám jeho zástupce částku 5 070 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. února 2026

Pavel Molek
předseda senátu